Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

14-8-52

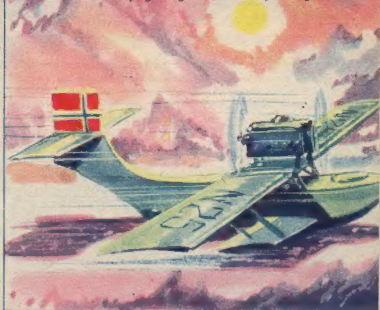

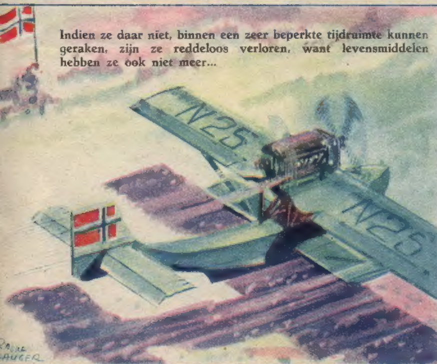
KUIFJE

33

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

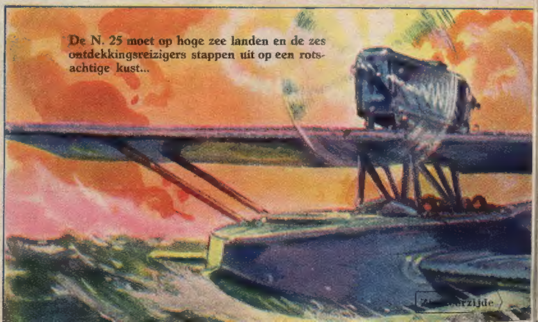

(Zie keerzijde)

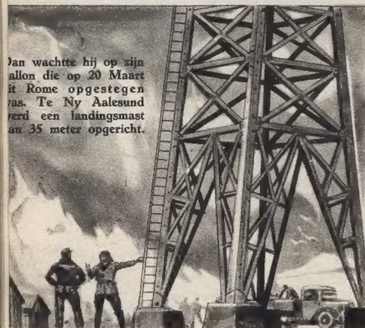

We mogen de hemel danken! Deze morgen waren we nog op de eindeloze ijsvelden, aan de Noordpool en hing ons leven aan een zijden draadje. Hier is het Lente en staat er een gulden zon aan de hemel !

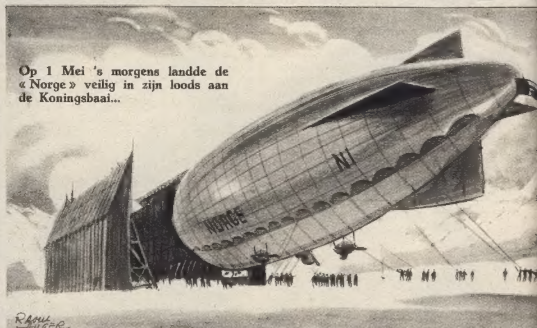

Op de Noorse zeehondenjager « Sjöliv » heeft men het vliegtuig opgemerkt en stuurt een sloep om de ontdekkingsreizigers af te halen...

De N. 25 wordt naar Brandewijnsbay gesleept en kan vandaar opstijgen naar Oslo, waar de zes vrienden triomfantelijk onthaald worden.

De vluchten met de N. 24 en N. 25 hebben Amundsen geleerd, dat een vliegtuig aangewezen op zijn motoren die niet bestand zijn tegen de ijzige koude, niet het ideaal is om naar de Pool te gaan. Hij denkt dat het met een ballon beter zou gaan en vraagt aan de Italiaanse constructeur Nobile voor hem de « Norge » te bouwen. Gedurende de Winter 1925-1926 laat hij in de Koningsbaai een loods van 110 meter bouwen.

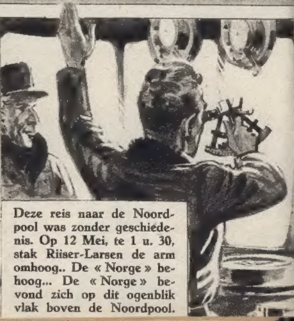

In afwachting dat de « Norge » zou klaar zijn, woonde hij in een huisje te Brunnefjord en schreef het verhaal van zijn reis...

Dan wachtte hij op zijn ballon die op 20 Maart uit Rome opgestegen was. Te Ny Aalesund werd een landingsmast van 35 meter opgericht.

Op 1 Mei 's morgens landde de « Norge » veilig in zijn loods aan de Koningsbaai...
NORGE
N1
RAOUL AUGER

De Amerikaanse ontdekkingsreiziger Byrd landde ook die dag met zijn tweedekker « Josephine Ford ». Op 9 Mei steeg hij op en keerde nog dezelfde dag terug : hij had de Noordpool overvlogen.

Twee dagen later start de « Norge ». « Het weer is helder, de zichtbaarheid goed, en er waait een zachte Noord-Oostenwind », zo schreef Amundsen in zijn logboek.

Deze reis naar de Noordpool was zonder geschiedenis. Op 12 Mei, te 1 u. 30, stak Riiser-Larsen de arm omhoog.. De « Norge » behoog... De « Norge » bevond zich op dit ogenblik vlak boven de Noordpool.

Tante MARIE

Op mijn Paasbest ging ik tante Marie ieder jaar een zalig naamfeest wensen. Ze woonde in een oud vervallen herenhuis in het hartje van de stad. Wanneer men haar woning binnenkwam viel dadelijk de kille atmosfeer op, die er reeds in de gang hing. Het vertrekje waar ze gewoonlijk verbleef, was zeker het kleinste van heel het huis en eveneens het donkerste. Ze heeft daar de laatste jaren van haar leven in het halfduister doorgebracht.

— Je hebt je ouwe tante Marie niet vergeten, jongen ! zo verwelkomde ze me.

— Zeker niet, tante !

En ik gaf haar een tuiltje rozen en een doos pralines. Vroeger gaf ik haar ook een boek, maar de laatste jaren verflauwden haar ogen, en ik wist dat ze niet veel meer las, maar nog chocolade apprecieerde, alhoewel de dokter haar reeds tegen chocolade gewaarschuwd had.

Telkenjare deed ze me na het bezoek uitgeleide met dezelfde woorden :

— Ik ben niet rijk, dat weet je wel. Maar hier is niettemin wat voor je.

En dan gaf ze me heel discreet vijf francs, die van jaar tot jaar in waarde verminderden. Vijf francs was vóór de oorlog voor een jongen nog een sommetje.

De laatste keer dat ik haar een gelukkige feestdag gewenst heb — en dat is nog niet zo lang geleden — kreeg ik weer mijn geldstukje.

Ze was niet rijk, mijn tante Marie, en reeds zeer oud en ziek, maar ze had een gouden hart. En dat laatste geldstukje bewaar ik in een doosje waar ik de mooiste herinneringen uit mijn rakkersjaren in geborgen heb.

Ik heb de schatten uit dat doosje gisteren nog eens allemaal bewonderd. Ik zou er een boek kunnen over schrijven ! En langst heb ik tante Marie's laatste geschenk in handen gehouden.

Nu ik vandaag aan alle Maria's, Mia's, Miekens, Myriam's een zalig naamfeest wens, kon ik niet nalaten deze herinnering aan mijn goede oude tante Marie zaliger te vertellen.

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 12, Keizerstraat, Brussel.

Abonnementsprijzen :

	België	*Buitenland en Belgisch Congo*
Abonnement van drie maanden	70.— fr.	80.— fr.
Abonnement van zes maanden	135.— fr.	155.— fr.
Abonnement één jaar	265.— fr.	300.— fr.

Kuifje-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonn. : fl. 3,50 per kwartaal.

ONZE BRIEVENBUS

Leo Van Malderen, Ledeberg. — Ik raad je niet aan dat op je eentje te wagen ! Wanneer je vader je daarbij helpen wil, dan zal het wel gaan. Hartelijk.

Jaap Wiegersma, Den Haag. — Al de albums van Hergé zijn in Holland verkrijgbaar. De andere albums van onze medewerkers kunnen bij onze vertegenwoordiger te Dordrecht besteld worden. Beste groeten.

Ria Janssens, Leopoldstad (Kongo). — Wend je daarover tot onze vertegenwoordiger in je stad. Die zal je wel kunnen helpen.

Schippersschool, Brugge. — Ik dank hartelijk al de jongens van de Schippersschool die me kaartjes gestuurd hebben van uit Nijmegen, en elders. Met mijn beste groeten aan al mijn vrienden, waar ze ook mogen varen !

Erik van de Walle, Brugge. — Je inlichtingen hebben me geboeid. Ik zal er stellig op ingaan. Met mijn beste groeten.

Marcel van de Wiele, Mechelen. — De Brusselse omgeving is zeer mooi. Ken je het Zoniënwoud ? Tervuren met zijn Koloniaal Museum en Park ? Het kasteel van Gaasbeek, en natuurlijk dat van Beersel ? De vallei van de Pede te Anderlecht, waar Breughel ging schilderen en men verschillende van zijn landschappen nog kan herkennen ? Je zult je te Brussel niet vervelen, wanneer je ook de ommelanden wil verkennen. Vergeet de redactie van ons blad geen bezoekje te brengen ! Hartelijk.

H. De Hairs, Berchem. — Die twee brievenbussen zijn verschillend van inhoud en dat is verstaanbaar, want jongens die in 't Frans schrijven verwachten geen antwoord in de Nederlandse brievenbus. Het verhaal van Reding verschijnt ook in onze Franse uitgave. Je hebt waarschijnlijk niet goed gekeken. In het Frans heet het Le Pacte de Pashutan. Met mijn beste groeten.

Jozef Meert, Aalst. — Heb je nog niet horen spreken van het arsenaal van Mechelen ? Jammer genoeg bestaat er geen Nederlandse uitgave van dat tijdschrift, en ik ken er ook geen dat er mee kan vergeleken worden. De nieuwe vraag zal in een van onze volgende nummers gepubliceerd worden. Hoe vond je ons artikel over het eerste straalvliegtuig ? Ik wens je veel succes en plezier bij de luchtvaartclub. Met mijn beste groeten.

Godelieve Hendrickx, Berchem. — Het is inderdaad een tijdje geleden dat ik nog wat van je gehoord heb. Hartelijk proficiat met de behaalde resultaten. Doe zo voort ! Momenteel kan ik je geen postzegels bezorgen. Je tekening en het versje waren mooi. Met mijn beste groeten.

DE BESTE BAND tussen Kuifje en zijn lezers is een brief waarin je ronduit je mening schrijft over al wat er in Kuifje verschijnt of, naar je mening, zou moeten verschijnen. Schrijf ons wat je mooi vindt en wat je minder bevalt. We zorgen er voor, dat Kuifje steeds interessanter, plezieriger en mooier wordt !

Straatverlichting door de eeuwen heen

IN de Middeleeuwen waren de steden 's nachts alleen door de maan verlicht en zo deze er niet was, in de volledige duisternis gehuld. Zich na zonsondergang nog buiten wagen was een avontuurlijke onderneming, want overal loerde gevaar. Wanneer men niet absoluut buiten moest, bleef men veilig achter de gesloten luiken en luisterde naar de stilte. Soms werd men opgeschrikt door een kreet. Struikrovers en zakkenrollers waren er bij de vleet en zij wachtten de nacht af, om de eenzame reiziger of voorbijganger te overvallen. De schoutsknechten blonken uit door hun afwezigheid. Zij raadden de mensen aan niet buiten te lopen, dan vooraf gegaan en gevolgd door knechten met brandende toortsen of lantaarns. En wat moesten de mensen doen die geen knechten hadden ?...

De Burgerwacht waakt...

DE toestand was ellendig. Er bestond wel een bevel waarbij de eigenaars verplicht waren, na negen uur 's avonds, een brandende lantaarn aan het venster van de eerste verdieping te hangen, doch negen keer op tien vergat men zulks te doen. Hier en daar was er een « zittende » wacht: brave burgers die in de Winter klappertandden van koude en in alle seizoenen van grote schrik... Zij zaten heel de nacht om hun oliepitjes en 's morgens hadden ze niets gehoord of gezien. Ze zochten trouwens niet naar ontmoetingen met een of ander boosdoener ! Bij dageraad spoedden ze zich meer dood dan levend naar hun woning.

Stadsverlichting met kaarsen

DE LA REYNIE, een luitenant van politie vond in 1667 dat men de verlichting van de Franse hoofdstad toch eens ernstig moest opnemen en liet op de uithoeken van iedere straat een lantaarn met een brandende waskaars ophangen. Hij plaatste er bovendien een derde in het midden van de straat.

De vreemdelingen die in Parijs kwamen, stonden vol bewondering en een Italiaan gaf in volgende bewoordingen uiting aan zijn geestdrift :

« De uitvinding Parijs 's nachts door ontelbare kaarsen te verlichten verdient werkelijk dat alle volken komen kijken naar datgene waaraan de Grieken en zelfs de Romeinen nooit gedacht hebben ! »

Opkomst en verval van de gaslantaarn

ENKELE tijd vóór de Franse revolutie dacht Filips Lebon, een bruggen- en wegenbouwer en uitstekend scheikundige, er aan het gas van de houtdistillatie voor de verlichting te gebruiken. Rond 1804 kwam ook de Duitser Winsor op het idee het gas uit de steenkolen te gebruiken voor de verlichting. Hij trachtte zijn geniale uitvinding in Frankrijk te exploiteren, doch werd door de concurrenten slecht ontvangen. Het was dank zij de tussenkomst en de bescherming van Lodewijk XVIII dat de gasverlichting werd aangenomen.

Het werd natuurlijk een groot succes ! Het is nog niet zo lang geleden dat de ouwe, trouwe lantaarnpalen met hun geel licht uit onze grote steden verdwenen (en nog niet helemaal !) en met hen is ook de lantaarnopsteker met zijn lange stok, die iedere avond op hetzelfde uur zijn vaste ronde maakte, verdwenen...

De eerste electrisch verlichte stad was een Hongaarse

TUSSEN de jaren 1877 en 1878 kende men als electrische verlichting alleen de Voltaboog; een schitterend, maar zeer onregelmatig licht. Dit systeem was ook niet zeer veilig, doch iedereen bewonderde het oprecht. Het is aan Thomas Edison dat we de gloeilamp te danken hebben. Ze werd geboren in 1882. Weten jullie dat het in de Hongaarse stad Temeswar was, dat de gaslantaarns en de petroleumlampen het eerst de baan moesten ruimen voor de electrische gloeilamp ? In Engeland, Duitsland, Frankrijk en de Nederlanden werd de uitvinding van Edison al heel spoedig toegepast en nadien volgden alle landen van de wereld.

*

Tijl Uilenspiegel

De Geuzen hebben een Spaans galjoen buitgemaakt. De kapitein gaf zich over en Johan beloofde de manschappen te sparen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

EEN HEEL JAAR VACANTIE

AVONTURENROMAN
DOOR YVES DUVAL
GEÏLLUSTREERD
DOOR A. WEINBERG

Zo ver staat het verhaal : *Enkele jongelui werden tijdens een bootreis, in Augustus 1914, door een Duits kaperschip verrast en afgezet op een eiland in de Stille Oceaan. Het duurde niet lang of ze moesten hier voor de Papoea's vluchten. Ze kwamen dan bij de Maori's terecht, waar ze hartelijk opgenomen werden. De kleine Bertrand heeft het beeld van koning Hama Koea gebeiteld...*

HONO ROEROE MODERNISEERT

HET ligt niet in mijn bedoeling een volledig relaas van ons leven op Hono Roeroe te brengen. Ik zou steeds hetzelfde moeten herhalen. Ik wil slechts enkele gebeurtenissen vertellen van het avontuur dat wij beleefden en dat toch lang niet alledaags was.

Is het wel nodig te zeggen dat we college en lessen glad vergeten hadden ? Onze handen waren zo eeltig geworden dat we een vulpen of potlood nog amper konden vasthouden. De kleine Bertrand, die physisch te zwak was, om zwaar werk te doen verzorgde zijn fijne pianistenhanden nog. Sedert de geschiedenis van het standbeeld was hij zo wat de minister voor Schone Kunsten van koning Hama-Koea geworden. Hij had een openlucht-academie opgericht waar de kleine Maori's, gewapend met houtskool, gestyleerde figuren, mensen en dieren leerden tekenen. Enkelen hadden werkelijk talent voor de grafische kunst en konden spoedig geslaagde fresco's tekenen voor de hut van de vorst.

Voor slangen hadden de inboorlingen een heilige schrik en Meersmans had het op zich genomen heel Hono Roeroe van dat gebroed te zuiveren. In de broedtijd liep hij met enkele jonge Maori's van 's morgens tot 's avonds over de rotsen op zoek naar slangennesten. Ze drongen in de rotsspleten, doodden de volwassen slangen met een welgeplaatste slag op het hoofd en vernietigden de eieren. Fier bracht hij ons iedere avond verslag uit over de werkzaamheden van zijn jagersploeg. Het resultaat van de anti-slangencampagne was prachtig en het aantal baby's door slangen gebeten verminderde gevoelig. De vrouwen (vahinees in de Maoritaal) boden de dikke Meersmans op zekere dag een prachtige halssnoer van witte bloemen aan uit erkentelijkheid. De held van het feest smolt haast weg van plezier !

Firmin, de eeuwige spotvogel, merkte langs z'n neus weg op dat hij er uitzag als de vette os die met half vasten stoetsgewijs door de stad wordt geleid...

Zo hadden we ons in onze nieuwe levenswijze geschikt. Daelmans lette er op dat ieder zijn bezigheid had om de ontmoediging, een logisch gevolg van werkloosheid, te voorkomen. Hij had een plan opgesteld om de levensvoorwaarden van de bevolking aanzienlijk te verbeteren en de vorst had dit plan met geestdrift geratificeerd.

Onze oude meester wou het dorp op gezonde wijze urbaniseren, zonder zijn eigen karakter door overijlde en ondoordachte modernisering te schaden. De inboorlingen lieten de afval voor hun hutten liggen, wat natuurlijk de insecten aanlokte. Wij hadden een kar gemaakt die, getrokken door een os, door het dorp reed om al het vuil op te halen. Het werd dan in de mond van een uitgedoofde krater, die aan het uiteinde van het eiland lag, geschud. Na enkele dagen reeds was het dorp een voorbeeld van netheid.

Een andere vondst was het aanvoeren van het drinkwater tot bij de woningen. Erik, de toekomstige ingenieur, had de weerstand van de materialen en de afvoer berekend. Halve uitgehaalde boomstammen werden van de waterval naar het dorp gelegd en zo kregen de huisvrouwen het drinkwater dicht bij huis, de lange tochten met de zwaar gevulde waterkruiken werden hen voortaan bespaard. De inboorlingen begrepen dat al dit werk in hun belang werd verricht en zij hielpen ons vlijtig en met de hun eigen handigheid. Onze rol bestond er in de ploegen te leiden en de inspanning te coördineren in het raam van het gezamenlijk plan.

Wij hadden zelfs semafoor waardoor we, indien nodig, morseseinen van de ene kant van het eiland naar de andere konden overbrengen. Drie masten, voorzien van armen, hadden we daarvoor opgericht. De eerste stond aan de Westkust, de tweede in de kom van het dorp daar hij als schakelaar diende, en de derde stond op de Oostkust. Met de beweegbare armen maakten we bepaalde tekens, die goed zichtbaar waren, en konden op de deze wijze korte boodschappen doorgeven. Bert had enkele wakkere jongens geleerd deze tekens te ontcijferen. Zij noteerden ze trouw en brachten ze ons met drager over. Dat was de regie van P.T.T. van het eiland Hono Roeroe.

Dit leven boeide ons. Al spelend ontwikkelden we onze geest en onze spieren en we waren er zeker van, dat we iets goeds verrichtten voor de Maori's die ons zo hartelijk verwelkomd hadden.

Op een avond, terwijl wij uitrustten in onze hut en met twee lieve aapjes speelden — Flik en Flok — die ik van mijn vriend Mokini gekregen had, luisterden we naar de serenade welke enkele inlandse muzikanten ons buiten brachten. Zingend tokkelden ze op hun primitieve gitaren, een stuk uitgehold hout waarover apendarmen gespannen waren.

Die weemoedige muziek maakte ons dromerig en meer dan een had heimwee naar huis. Ik voelde me droef te moede ! Ik zag de gezichten van m'n ouders voor me en het deed me pijn dat ik me de klank van moeders' stem niet herinneren kon...

De volgende dag, na een rustige nacht, sloegen we weer moedig de hand aan het werk en alle verdriet was vergeten.

We waren reeds enkele maanden op Hono Roeroe toen het regenseizoen intrad. Gelukkig duurde het niet lang. In dit deel van de Stille Oceaan voelt men slechts enkele weken de invloed van de moesson. De droge grond zwelgt de geweldige stortregens gulzig in, en het groen schiet ras op en blijft gedurende vele maanden fris.

Wij bleven in onze woning en knutselden, herstelden ons materiaal en ook ons linnen. Firmin had een pijp gesneden en slaagde er in daaruit de vreselijke inlandse tabak te roken. Onze voorraad sigaretten was inderdaad uitgeput. Ik schreef intussen de gebeurtenissen op, want Daelmans had me de opdracht gegeven het logboek te houden. We wensten nu allemaal vurig de komst van een schip. De regen maakte ons neerslachtig en we dachten meer aan huis dan gewoonlijk. Misschien was het nog steeds oorlog en verklaarde dit het feit dat we nog geen enkel schip hadden gezien...

Tegen het einde van de moesson, konden we van op een heuvel aan de Oostkust van het eiland, een groots natuurfenomeen bewonderen : een typhon. Op een dertigtal kilometer van Hono Roeroe rees een geweldige waterzuil ten hemel op. Ze scheen de zee met de wolken te verbinden en draaide met een fantastische snelheid rond. Ze verscheen aan de horizon, beschreef een enorme boog en verdween enkele seconden nadien uit het gezicht. Ieder schip en ieder eiland op haar weg zou ze vernietigd hebben. Enkele mijlen van deze geweldige waterhoos, was de zee echter kalm. Hono Roeroe leed gelukkig geen schade. De inboorlingen waren dergelijk fenomeen gewoon en schonken er geen aandacht meer aan.

De regens hadden opgehouden en wij leefden opnieuw buiten. Op 'n nacht, wij sliepen rustig, werden we gewekt door het geschreeuw van de Maori's : « Kanak, Kanak », klonk het telkens. Daelmans ging buiten om te zien wat er aan de hand was. Op het dorpsplein stonden drie Papoeas, het gezich okergeel geschilderd en de scheenbenen van reigers in het haar, opgewonden te redetwisten met Hama Koea die onverstoorbaar bleef.

« Kanak ke koea noa karai », zei de vorst terwijl hij zich naar onze professor keerde. Daelmans verbleekte. « De Papoeas eisen dat wij jullie aan hen uitleveren », vertaalde hij...

Volgende week :

ALGEMENE MOBILISATIE

Vier Papoea's waren in een druk gesprek gewikkeld...

DE GRONDVERSCHUIVING

Verhaal van GEORGES BERNAC.
Illustraties van TIBET.

De inwoners van Marseille zijn bekend voor hun radde tong, hun kwinkslagen en hun fantasie. Ze kunnen liegen, liegen dat ze het zelf geloven, maar het is helemaal niet kwaad bedoeld. Het geschiedt alleen om de pret, om het hele geval smakelijker op te dienen. Men zou menen dat ze allemaal vissers en jagers zijn.

Op zekere dag slenterden twee vrienden langs de oude haven en de ene zei tot de andere :

— Jij die zoveel gereisd hebt in je leven, ken jij de Causses ?

— Of ik Schotland ken ? Als m'n broekzak ! Verleden jaar heeft de koninginmoeder van Engeland me nog uitgenodigd op het kasteel van Balmoral. Op een keer heb ik in de golf van Loch Ness een forel gevangen zo lang als mijn arm ! Onder ons gezegd en gezwegen, het was maar een doodgewone forel, maar het zou een oneer zijn voor Marseille, moest een van haar zonen in Schotland een forel vangen van normale afmetingen !

— Je vergist je, hoor. Ik sprak niet over Schotland — het interesseert me trouwens niet — maar wel over de Causses. Ha, je kent de krijtachtige hoogvlakten van de Cevennen niet ? De bewoners zijn doorbrave mensen, en gelijk alle Noordelingen, een beetje zwaar op de hand. Ze kunnen niet vertellen. Ze hebben niet de minste verbeelding en vertellen daarom de dingen precies zoals ze zijn. Stel je dat voor ! Nuchter en droog, niet sappig en sterk gekruid, zoals wij mannen van de Oude Haven dat kunnen ! Nu en dan gebeurt er nochtans iets dat de moeite waard is te vertellen.

Daar is ondermeer de geschiedenis van m'n goeie oom August. M'n oom August was molenaar in een klein, schilderachtig dorp tegen de rug van een heuvel geplant. Hij was zeer werkzaam, goedhartig en kende zijn stiel. Zijn bloem was zo zuiver en zo fijn, dat men ze van heinde en ver kwam kopen. De dag van vandaag wordt er niet meer gewerkt zoals toen. Nu zijn er geen molenaars meer. Alles wordt in de grote fabrieken gemalen en hoe de bloem er uit komt... ja, dat weet de duivel ! Oom August keurde en kende het graan en wist het zo fijn te malen, dat je het zou gegeten hebben vóór het gebakken was ! Maar bloem maakt dorstig. Sta daar zo'n een godganse dag te midden van het stof, en je zult weten wat een droge keel is ! Op een rek stond een grote kruik wijn, bedekt met een vochtige doek en oom nam van tijd tot tijd een goeie teug.

M'n oom ging niet veel uit. 's Zondags trok hij wel naar het dorp om een koers te zien voorbijtrekken of naar het bolspel te kijken. Het bolspel was de enige passie van de goede molenaar. Neen, hij speelde zelf niet, doch keek toe en dat is, geloof me vrij, veel vermoeiender dan het spel zelf. Men draait rond het spel, redetwist, juicht toe of schimpt wanneer de spelers zich, eens hun bol gegooid, in de schaduw zetten in afwachting dat ze weer aan de beurt komen.

Die Zondag was oom naar het dorp gegaan om de wedstrijd tussen de locale en een stadsploeg bij te wonen. Het waren vanzelfsprekend de eigen lui die in het bolderen de baas waren en als respectabel burger, meende August, dat hij die heuglijke gebeurtenis waardig moest vieren. Het feest duurde tot in de kleine uurtjes en toen oom eindelijk naar zijn molen trok, was hij geestelijk verheugd... Hij trok niettemin met lange, vaste stap de bergen in en floot de Sidi-Brahimmars. Het was oom's lijfstuk en hij ging er trots op, korporaal bij de alpenjagers te zijn geweest. Het was een stikdonkere nacht, maar oom kende de weg als zijn broekzak en wist op ieder ogenblik haarjuist te zeggen waar hij zich bevond. Toen hij buiten het dorp was, werd het nog donkerder en misschien zou oom daar gebleven zijn, doch de lichte roes maakte hem veel moediger dan hij was. Hij trok dus resoluut het donkere, nauwe pad naar de molen op.

Zijn eeuwig Sidi-Brahim fluitend, snelde hij over de weg, alsof hij in klaarlichte dag over de boulevard paradeerde.

Af en toe tastte hij met de ijzeren punt van zijn wandelstok op de grond; hij wist dat hij na die rots links moest afslaan en dat de weg, achter dat heuveltje, naar rechts liep.

Plotseling struikelde oom August over een steen en viel in zijn volle lengte op de grond. Hij stond brommend op, tastte naar zijn wandelstok en vond hem na een weinig zoeken. Die val had hem helemaal in de war gebracht en hij vroeg zich af, hoe hij de juiste richting nog zou vinden.

Voorzichtig tastte hij met zijn stok voor zich en... de stok raakte de grond niet. Het koude zweet brak hem uit en hij murmelde :

— Nog een stap verder en ik zou in de andere wereld geweest zijn !

De molenaar was er van overtuigd dat hij aan de boord van een put stond.

— En wat dat betekent ? Ha, je denkt misschien dat het een put was met de afmetingen van een konijnenhol ? In die streek zakt de grond soms eensklaps in en de putten, die aldus ontstaan, zijn bodemloos diep. Van op het ogenblik, dat je er in tuimelt tot je de grond raakt, heb je de tijd om een Onze Vader te bidden, maar... er uit, geraak je nooit meer ! Je loopt daar met je neus in de lucht, valt en... de notaris nodigt je erfgenamen uit ten kantore. Je kunt dus wel denken dat oom beefde gelijk een espenblad, toen hij wist aan welk gevaar hij ontsnapt was.

August voelde dan met zijn stok behoedzaam links van zich, en o wee, ook daar vond hij geen grond. Voorzichtig tastte hij rechts en ook daar was niets ! Het zweet parelde hem op het voorhoofd en hij zei :

(Vervolg keerzijde.)

DE GRONDVERSCHUIVING.

(VERVOLG EN SLOT.)

— Ik sta hier op een graat en moet zo vlug mogelijk terugkeren.

Hij tastte dus achter zich, en toen rezen zijn haren te berge en het bloed stolde in zijn aderen : hij tastte in het ijle !

— Er moet een ramp gebeurd zijn ! zo dacht de goede molenaar, en als bij mirakel is er hier een stukje grond blijven staan.

Hij bleef dus staan waar hij stond, zonder te bewegen en wachtte de morgen af, dan zou men hem ongetwijfeld te hulp komen. Urenlang stond hij daar volkomen roerloos als een huzaar op dodenwacht...

M'n oom moet waarachtig stalen zenuwen gehad hebben om dat uit te houden ! Men zegt natuurlijk dat er geen spoken zijn, maar wie weet er heel juist wat er 's nachts omgaat ! In die streek zijn er trouwens nog van die verschrikkelijke geesten, die om klokslag twaalf op je rug springen en je mee naar de hel sleuren...

De molenaar begon te neuriën, dat geeft een mens altijd moed in vreselijke ogenblikken, maar zweeg dan plotseling. Ja, zou hij de spoken niet aantrekken door te zingen ?...

— Neen, neen, dacht hij, ik houd me best koest, zo vermoeden ze wellicht niet eens mijn aanwezigheid.

Stokstijf bleef hij staan en de minuten kropen traag, traag voorbij...

In de molen begon men ongerust te worden en om vijf uur 's morgens namen mijn kozijn en de knecht een lantaarn en gingen naar het dorp. Het stond voor hen vast, dat de molenaar niet in het dorp gebleven was en er dus onderweg een ongeluk moest gebeurd zijn.

Mijn kozijn en de knecht stapten vlug voort en riepen nu en dan zo luid ze konden :

— Molenaar ! Molenaar !

Nauwelijks hadden ze een half uur gelopen, of ze hoorden schreeuwen :

— Hierheen ! Hulp ! Hulp !

Het moest wel ernstig zijn als de molenaar zo te keer ging ! Toen ze naderden begon August met de armen te zwaaien en te roepen :

— Pas op ! Pas op ! Een put !

Ze schenen zich daaraan niet te storen, want hij zag het dansende licht nader en nader komen. Oei ! Oei ! Ze zullen in de afgrond vallen !

En weet je wat m'n kozijn en de knecht, in het licht van de lantaarn, zagen ? Oom August onbeweeglijk te midden van het veld met in zijn hand e e n s t u k wandelstok... Die wandelstok was eenvoudig middendoor gebroken tijdens z'n val...

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

Een Prachtige Jeugdtrilogie

ER zijn veel grote mensen die van trilogies houden (romans in drie delen) zoals die van Gulbransen en Sigrid Undset, om maar 'n paar auteurs te noemen. In onze taal werden er (zelfs voor de grote mensen) weinig trilogies geschreven, omdat onze schrijvers niet zoveel « adem » schijnen te bezitten als de Noorse, Russische en Franse auteurs. Wanneer er voor grote mensen maar weinig trilogies in het Nederlands bestaan, dan zal het voor de jeugd zeker niet beter gesteld zijn. Inderdaad. En dat is jammer, want jongens houden van lange, boeiende verhalen.

Vandaag stellen we jullie een Nederlandse jeugdtrilogie voor van Karel Norel : *Scheepsmaat Woeltje, Stuurman Aart* en *Schipper Wessels*.

Wanneer je die drie prachtige boeken naast elkaar ziet liggen, dan ben je al dadelijk bekoord om ze ter hand te nemen en te lezen, want hun prachtige kleuromslagen nodigen je uit om spannende avonturen mee te leven met de koene zeventiendeeuwse Nederlandse zeevaarders die nieuwe eilanden en zeeën ontdekt hebben, een machtig koloniaal rijk gesticht, en verdedigd hebben tegen hun rivalen : Spanjaards, Engelsen en Portugezen. In die drie boeken volgen we de opgang van Woeltje, de woelige leerling van meester Schrijvers die het op school van Enkhuizen niet kan uithouden, op het werk evenmin, maar zijn roeping vindt op zee met schipper Eriksz die hem als scheepsjongen meeneemt naar Brazilië. De bemanning van Eriksz geraakt in slavernij, maar Woeltje komt weer behouden thuis, om kort daarop als stuurman met zijn oude schipper naar Indië te varen. En dan begint het avontuur pas voor goed !

In het derde deel van de trilogie heeft Woeltje het tot zeekapitein gebracht en hij dient, evenals onze Cori uit het verhaal van Bob Demoor, onder de bevelen van Piet Hein die de Zilveren Vloot verovert

Al wie van de zee, ons groot Nederlands verleden, en in een woord van lange, boeiende avonturen houdt, mag niet nalaten deze prachtige Nederlandse jeugdtrilogie van Karel Norel, die door de uitgeverij Roelofs van Goor te Meppel, verzorgd uitgegeven werd, zo spoedig mogelijk te lezen. Ik ben er van overtuigd, dat er vele jongens zullen zijn die deze boeken tweemaal zullen lezen om geen enkel detail te laten ontsnappen

Johan de BRABANDER

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Tijdens een avondlichtspel te Beersel verschijnt een monsterachtige vleermuis. Nadien vertoont ze zich achter Wiske.

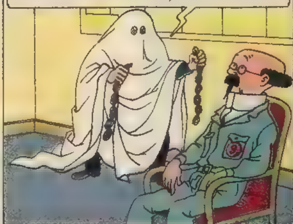
(Wordt voortgezet.)

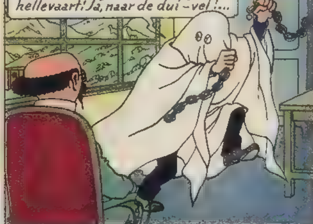
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

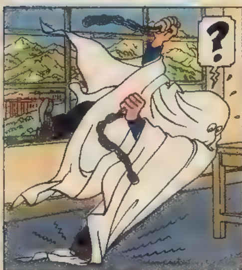
MANNEN OP DE MAAN...

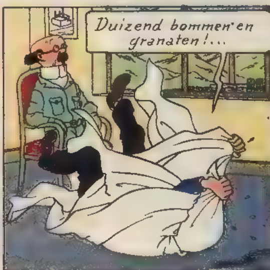
Professor Zonnebloem heeft een val gedaan. Nadat Kuifje en kapitein Haddock hem weer op de been gebracht hebben, stellen ze vast dat Zonnebloem aan geheugenverlies lijdt! De kapitein tracht hem te genezen...

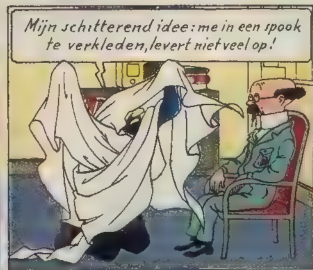

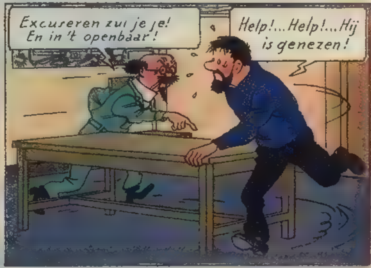

(Wordt voortgezet.)

De VLIEGENDE SCHOTELS hebben hun geheim niet prijsgegeven (1)

WALTER RIEDEL, een Duits geleerde die reeds lang in Amerika verblijft, gaat zo ver te zeggen, dat de vliegende schotels uit een andere wereld komen en weet zijn stelling ook te verdedigen. Geen enkel mens kan de tocht met zo'n schotel overleven, zo zegt hij, want de wrijving met de lucht moet een vreselijke hitte veroorzaken en dan is er ook nog het bruuske zwenken en het opvoeren van de snelheid welke een drukking veroorzaken die de mens niet verdraagt. Enkel een minuscuul wezen, zoals bv. een insect, zou de tocht met een vliegende schotel kunnen overleven. Men heeft meer dan eens de indruk gehad dat de geheimzinnige toestellen bestuurd worden door intelligente wezens. De vraag blijft : **« welke wezens ? »**

Er zijn heel ernstige geleerden die de stelling van Riedel als een kaartenhuisje in mekaar doen storten, hoor ! Maak jullie maar niet ongerust !

EEN EEUW GELEDEN REEDS...

Veronderstellen we een ogenblik, dat deze geheimzinnige schotels van een andere wereld komen, en dadelijk rijzen tientallen vragen op zo bv. :

De aarde bestaat nu reeds millioenen jaren; waarom hebben die bewoners van die andere planeet gewacht tot in de XXe eeuw van de Christelijke tijdrekening om hier een kijkje te komen nemen ?

Nu zijn er weer specialisten die daarop antwoorden : Het is niet waar dat deze tuigen pas in de XXe eeuw verschenen zijn ! Ga maar eens snuffelen in de oude archieven en tot je grote verrassing zul je moeten vaststellen, dat men ook vroeger eigenaardige verschijningen opmerkte. In 1850 kreeg men er zelfs grote schrik voor en in Augustus 1870, tijdens de Frans-Duitse oorlog, vloog een rond voorwerp van onbekende oorsprong over de Azuren Kust. Vijftien jaar later, in 1885, nam men een schijf waar boven de stad Andrinopel in Turkije. In 1888 sprak men opnieuw over een schotel en in 1894 berichtte een Engelse oorlogsbodem het verschijnen van een schijf voorzien van een soort van staart. Amerikaanse sterrekundigen zagen in 1897 een lichtend voorwerp, dat de vorm had van een sigaar en ten minste 70 meter lang was. Een spilvormig toestel werd in 1907 opgemerkt te Vernon en drie jaar later eenzelfde boven de staat Alabama.

Dit bewijst dus dat Kenneth Arnold niet de eerste was die een vliegende schijf opmerkte. Men zou misschien ook nog kunnen zeggen, dat de bewoners van die andere wereld niet dikwijls kwamen, omdat ze onze aarde voor absoluut ongevaarlijk hielden. De technische ontwikkeling van de laatste eeuw (vliegtuigen, raketten, enz.) was nodig om hen te alarmeren. Ja, misschien denken ze zelfs dat wij er alles opzetten ook eens naar een andere planeet te vliegen en hun heerschappij in het luchtruim dus zouden bedreigen... De schijven die thans opgemerkt worden zouden dus « verkenners » zijn...

IS HET LEVEN WEL MOGELIJK OP ANDERE PLANETEN ?

IN het begin van deze eeuw zou ieder geleerde kort en bondig « neen » hebben geantwoord.

Thans zeggen ze : Er is geen lucht rond zekere planeten en er heerst een temperatuur die het

leven zoals wij ons dit hier op aarde voorstellen, onmogelijk maakt. **Maar, volstaat dit om te bewijzen dat er werkelijk geen leven is ?** De mens die door het luchtruim naar een andere planeet zou reizen, zou er dus geen mensen ontmoeten naar zijn evenbeeld. Men kan zich echter voorstellen dat hij wezens zou ontmoeten die intelligent zijn en een totaal andere levenswijze hebben.

Wat weten we over de planeten die ons omringen ? Laten we even met de maan beginnen. Dank zij de laatste telescopen kunnen we er stukken grondig van onderzoeken. Neen, onze satelliet heeft niet het uitzicht van een Aards Paradijs ! We vinden er slechts uitgestrekte, droge vlakten doorsneden met bergketens die soms zo hoog als de Himalaja zijn. Gedurende de dag heerst er een temperatuur van bijna honderd graden en 's nachts daalt ze tot op honderd graden onder nul ! De maan heeft practisch geen luchtkring, en ieder leven, zoals wij dit opvatten, is er bijgevolg onmogelijk

De negen planeten, die rond de zon draaien en waartussen zich ook onze aarde bevindt, vertonen een verschillend uiterlijk. Venus is omringd door een dikke laag koolzuurgas en men neemt aan dat er een temperatuur van 60° moet heersen. Moest de aarde dezelfde temperatuur hebben, zou ze bedekt zijn met een weelderige tropische plantengroei geheel geschikt voor monsterachtige insecten, doch voor de mens zou het zo goed als onhoudbaar zijn. Jupiter, die zich op 775 millioen kilometer van de zon bevindt, is evenals Saturnus met een dikke ijskorst bedekt. De temperatuur moet er tot ongeveer 100° onder nul dalen en geen enkel mens zou het er uithouden !

Op Uranus vinden we ook ijs en op Neptunus en Pluto is het nog erger, want voor hen is de zon niets meer dan een ver verwijderde ster

Er blijft dan Mars, die mysterieuze planeet ! Daar men niet weet of er Marsbewoners zijn, is het ook onmogelijk te bewijzen dat de vliegende schotels van Mars zouden afkomstig zijn ! De instrumenten waarover wij beschikken zijn niet krachtig genoeg om te zien wat er daar omgaat. Een punt zo groot als een speldekop op een foto van de planeet, is in werkelijkheid een oppervlakte met tien kilometer diameter

Zelfs moesten er op die planeet steden als New York, Londen of Parijs bestaan, zouden we ze niet kunnen zien !

Alles wat we over deze planeet (waarover H.G. Wels zo graag schreef) weten, is dat het leven er niet uitgesloten is. Volgens sommige geleerden zou Mars bedekt zijn met wouden en weiden. De twee witte vlekken, die men op de polen bemerkt, zijn ongetwijfeld sneeuwvlakten. Men gelooft dat er een temperatuur moet heersen die schommelt tussen +10° en —70°. Als klimaat zeker niet aanlokkelijk, maar men zou er zich, mits verharding, kunnen aanpassen

NOG VERONDERSTELLINGEN...

« De vliegende schotels zijn een geheim wapen » zegt professor Christensen... Van de planeet Venus weer op aarde vallen is geen kleinigheid, maar laten we Christensen toch maar aan het woord, want hij is de eerste de beste niet. Nils Christensen, een Duitser, die voor het ogenblik in Rio de Janeiro werkt, beweert dat men die schotels heeft gebouwd in de laboratoria van Stettin tijdens de laatste wereldoorlog, dus in de periode dat men overal zocht om nieuwe, geheime wapens te fabriceren. De geleerde voegt er aan toe dat het geheim van de vliegende schijven thans in het bezit is van de Russen, daar deze het laboratorium gevonden hebben. Het zou hier gaan om een toestel dat daardloos geleid wordt, bommen kan vervoeren, 20.000 meter hoog kan stijgen en een snelheid van 50.000 km. per uur kan bereiken !

De schijf zou in staat zijn plotseling te stoppen en even bruusk met duizelingwekkende snelheid weer weg te schieten.

— En de bewijzen, vriend, zullen jullie zeggen.

Diezelfde Nils Christensen heeft de Braziliaanse autoriteiten de plannen van een vliegende schotel voorgelegd met een omtrek van 20 tot 30 meter. De bouw van deze schijf zou ongeveer 3 millioen B. Frs. kosten...

Indien de Russen werkelijk de vliegende schijf bezitten, waarom sturen ze deze boven Amerika en Europa ? Men zou toch eens de ware oorsprong en meteen het geheim moeten ontdekken... ze nemen dus een groot risico !

★

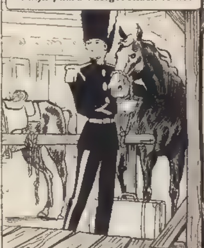
Die vliegende schotels deden al veel inkt vloeien, veel meer zelfs dan de andere grote gebeurtenissen van onze eeuw, maar ze blijven steeds een mysterie. Wellicht is het precies om dit geheimzinnige, dat de mens er reeds zoveel papier en inkt aan besteedde. De mens houdt er inderdaad van zijn fantasie en wil zijn voorbeelding bot vieren op geheimzinnige dingen. Ze kunnen het gerust doen, vermits zelfs de wetenschapsmensen het niet met elkaar eens zijn, en er ook nog niet veel schijnen over te weten !

(1) Zie ook « Kuifje » nr 32.

Victoria presenteert AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David Balfour werd door zijn oom met geweld op de « Covenant » gebracht. Tijdens de vaart pikt men een aanhanger van de Stuartdynastie op. Kapitein Hoseason wil hem naar Schotland brengen, doch eist hiervoor een grote som geld...

(Wordt voortgezet.)

Koningje
- wiegelied -

Gij zijt mij kleine koning
en troont alop mijn schoot;
mij zoeter nog dan honing
en als een appel rood.
-Wiegen, wiegen
tot mijn koningje gaapt..
Wiegen, wiegen,
tot mijn koningje slaapt.
Gij weet nog niets van scheiden,
de nachten zijn zo zwart;
o mocht ik U voor 't lijden
behoeden aan mijn hart.
-Wiegen...
Zoudt gij dit hart vergeten,
dit warme, tere nest?
Och, moet het stuk gereten,
mijn koningje weet best.
-Wiegen...
En doolt gij met de winden,
de wereld is zo wijd! -
hier zult gij altoos vinden
een hart tot troost bereid.
-Wiegen...

F.V.

met een boekje in een hoekje

DE LEEUW VAN VLAANDEREN
door Bob DEMOOR

Bob Demoor

ZOALS we reeds enkele maanden geleden in een boekenhoekje aangekondigd hadden is ter gelegenheid van de 650° verjaardag van de roemrijke Slag der Gulden Sporen, die dit jaar met ongewone luister over heel Vlaanderen gevierd werd, het album van Bob Demoor naar het werk van Hendrik Conscience verschenen. Het is de eerste bewerking in tekenverhaal van het meest gelezen boek van ons land. En wie de goed gedocumenteerde en fijn verzorgde stijl van Bob Demoor kent, weet dat hij aan het album een grote aanwinst zal hebben voor zijn bibliotheek. Veel commentaar moeten we er niet aan wijden. Goede waar behoeft geen krans, zegt het spreekwoord.

Uitgave De Standaard Boekhandel, Antwerpen. Prijs : 38 frs. Met prachtig gekleurde omslag.

VOORBIJ AAN DE NACHT
door Koen LISARDE

IN de reeds gunstig gekende reeks « Stroomlijnen » van de uitgeverij Desclee-De Brouwer verscheen het vierde jeugdboek van de bekende romancier André Demets, die we in Kuifje voorgesteld hebben in onze portrettengalerij van Nederlandse auteurs. Volgende jeugdboeken van Demets verschenen onder de pseudoniem Koen Lisarde : « Ik wil een dappere kerel zijn », dat reeds zijn vierde druk beleefd, « Trouw aan hun Volk », een verhaal dat zich in Zuid Afrika afspeelt, « Alle vreugd is eindeloos » en nu « V orbij aan de Nacht ».

Deze boeken zijn geschreven voor de collegestudenten die André Demets (die vóór hij directeur van Radio Kortrijk werd, leeraar was), goed kent. Zijn nieuwste boek « Voorbij aan de Nacht » speelt zich in het collegemilieu af. Het is een ontroerend verhaal dat we niet samenvatten om het plezier van het lezen niet te bederven. Alle college- en atheneumbibliotheken zouden het moeten aanschaffen, want het mag zeker tot de beste jongenslectuur gerekend worden. En de goede boeken voor jongens van de lagere middelbare zijn zeldzaam.

(Prijs genaaid 39 frs. Gebonden 55 frs.)

Ten tijde van de Franse revolutie. Te Haïti hebben de Franse kolonisten geweigerd het decreet van de Conventie te aanvaarden, dat de vrijheid schonk aan de negers

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

Dokter Durand kon de slaap niet vatten. Hij betreurde het zijn dochter Hélène te Saint-Gervais te hebben gelaten. Daar de planters het decreet van de Conventie weigerden toe te passen en de vrijheid te schenken aan de negers, zouden deze laatsten in opstand kunnen geraken !

Enkele kilometer buiten de stad duiken plots twee negers op uit het struikgewas en geven Eustache bevel te stoppen.

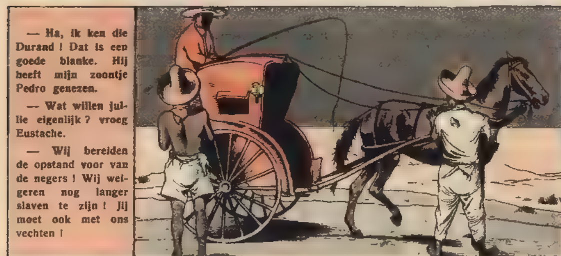
— Waar ga je heen, vraagt een van hen. Wie is de eigenaar van deze koets ?

— Dokter Durand, antwoord Eustache.

— Ha, ik ken die Durand ! Dat is een goede blanke. Hij heeft mijn zoontje Pedro genezen.

— Wat willen jullie eigenlijk ? vroeg Eustache.

— Wij bereiden de opstand voor van de negers ! Wij weigeren nog langer slaven te zijn ! Jij moet ook met ons vechten !

— Ik moet naar Saint-Gervais, zei Eustache. Mijn meester heeft me er heen gezonden.

— Je mag niet meer van *meesters* spreken ! Er zijn geen meesters meer !

— Zwijg ! Dokter Durand is een goede blanke ! Hij is niet zoals de anderen. Hij heeft mijn zoontje Pedro gered.

— Ik spreek niet van je zoon. Ik heb het over de vrijheid !

— Eustache is te oud om te vechten. Laat hem maar gaan.

Zich naar de huisknecht kerend, zei de neger nog :

— Ga maar door, maar vergeet niet dat de negers elkaar moeten steunen !

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Tijdens een expeditie op het eiland Pasjoetan werden oom Elemir, Henk en Leentje gevangen genomen. Oom Elemir wordt ondervraagd door de koning-priester van Kar Pasjoetan en Henk bemerkt dat een jong meisje hem een teken geeft...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(1) Zwijg ! Ze mogen je niet horen !
(2) Mejuffer, ik bid u te geloven dat ik uw zeer respectvolle en trouwe dienaar, Elemir, ben !

(Wordt voortgezet.)

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

De Portugezen hebben hun koopvaardijschepen in een smalle rivier verborgen, maar admiraal Hein kwam het te weten en wil ze gaan halen. Cori werd in de schouder getroffen, dreef op z'n eentje de rivier af en zag de Portugese versterkingen langs de oever. Hij kon Piet Hein verwittigen...

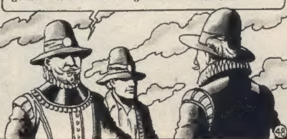

HET SMALDEEL VAN ADMIRAAL HEIN STEVENT MET ZIJN BUIT DE BAAI UIT. TWEE DAGEN LATER VOEGEN ZICH DE TWEE ANDERE SMALDELEN ONDER DE VLAG...

De bevelhebbers van de twee smaldelen komen aan boord van de « Walcheren » en brengen verslag uit over hun tochten...

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

KINDERREPUBLIEK

In 1938 herbergde het Franse echtpaar Julien (bij het onderwijs werkzaam) twee verlaten Spaanse kindertjes. Gedurende de oorlog 1939-1945, hebben zij veel gedaan om kinderen en jonge Joden, die geen tehuis meer hadden, onderdak te bezorgen. Op een nacht brachten zij deze kinderen, die door deportatie bedreigd werden, naar Le Vercors, midden in het Maquis-gewoel. Toen de vijandelijkheden afgelopen waren, bleven er een vijftig kinderen tussen vier en vijftien jaar op een kasteel in Provence.

OP zekere dag sprak een bezoeker over een dorp dat geheel door kinderen bestuurd werd. Onmiddellijk vond dit idee omvang.

— Als we ook eens onze eigen republiek stichtten ?

— Wij kunnen best onszelf regeren zonder de bevelen van de « grote » mensen. Maar toch vroegen ze aan « Patoche » en « Maman » Julien om hen met één der assistenten, « Crocdur » te blijven helpen.

Zo werd in 1947 in het dal van de Isère de eerste Franse kinderrepubliek gesticht. In het begin was de behuizing primitief, er waren slechts wat Amerikaanse legertenten en het huis van het echtpaar Julien. Maar de jongens hebben bewezen ook metselaar te kunnen zijn, en op het ogenblik zijn er reeds twee huizen en een barak. Bovendien zijn er, behalve de slaapzalen en het leslokaal : een vergaderzaal, linnenkamer, ziekenzaal, werkplaats en drukkerij. Twee keukenmeisjes zorgen beurtelings voor de maaltijden. Iedereen werkt : sommigen zijn bezig in de tuin, anderen weer behandelen de was, er wordt getimmerd, gemetseld, meubels gemaakt en ook gestudeerd. Onder leiding van de heer en mevrouw Julien worden de kleinsten voor hun eerste examen opgeleid en ze zijn prachtig geslaagd. Weer anderen volgen een technische cursus of een schriftelijke voor het middelbaar onderwijs. De resultaten zijn uitmuntend.

De republiek heeft zelfbestuur. Aan het hoofd staan zes leden door stemming gekozen. Dit gaat zo : bij geheime stemming worden eerst de kiezers aangewezen; zij die door hun kameraden niet in staat worden geacht hun opinie te geven, hebben geen recht de afgevaardigden aan te wijzen; zijn de kiezers eenmaal gekozen, dan worden de zes leden van het « Syndicat » gekozen, die beslissingen nemen en deze elke avond ter bespreking voorleggen aan de algemene vergadering. Blijkt een gekozene niet geschikt te zijn, dan wordt hij van zijn functie ontheven en vervangen.

Allen die deze kinderrepubliek eens bezocht hebben, werden getroffen door de sfeer van samenhorigheids- en verantwoordelijkheidsgevoel die er heersten.

dienst aan. De technische commissie bemoeit zich met de inrichting en het bouwen; er is een sanitaire commissie, die voor de hygiëne en het onderhoud van de lokalen zorgt, tevens voor het vaststellen van de menu's; de studie-commissie controleert het schoolwerk en moedigt de zwakke broeders aan; de artistieke commissie zorgt, met die voor de sport, voor een prettige en goede ontspanning en vrijetijdsbesteding.

OP ZOEK NAAR DE ARK VAN NOE

ER zijn reeds verschillende expedities naar de Ararat-berg getrokken. Thans meldt men uit Lourdes, dat de bisschop het materiaal heeft gezegend van 'n nieuwe expeditie die de Ark van Noë wil weervinden.

Ken je dit kasteel ? Het is dat van Walzin, een van de mooiste van ons land. Om het te zien zoals het hier afgebeeld staat, zou je een vliegtuig moeten nemen, want het is een luchtfoto.

KWARTJESBOEKEN

ONLANGS verscheen het 300.000.000ste exemplaar van de Pocket-books (goedkope « zakboekjes »). Deze firma is maar dertien jaar oud en heeft thans een fonds van meer dan 750 titels, waarvan er vijf en vijftig op meer dan een millioen exemplaren verschenen en vijf op meer dan twee millioen ! De meest gevraagde titels waren : Het klein woordenboek, het kookboek, het boekje over kinderverzorging en een bundeltje kortverhalen. *Sindsdien hebben een twintigtal firma's het voorbeeld van de Pocket-books nagevolgd. Naast de Pocket-books is er ook nog de Omnibook vermeldenswaard. Die uitgeverij geeft verkorte overdrukken van bestsellers (succesboeken). Ze verkort de succesboeken tot op een tiende van hun oorspronkelijke omvang. Eerst waren de uitgevers en schrijvers tegen zulke barbaarse praktijken, maar naderhand hebben ze er het bijltje bij neergelegd, want naast de 2.000 dollars (100.000 B. frs) auteursrechten, bleken deze verkorte uitgaven de verkoop van het originele werk te bevorderen. Soms komen daar nog filmrechten bij. Zo kreeg Robert Penn Warren niet minder dan 250.000 dollar voor het verfilmen van zijn werk, dat in de reeks van Omnibook verschenen was.*

DE ZUCHT NAAR HET AVONTUUR

TWEE jongens uit Limburg waren er voor een paar maanden stiekem op uit getrokken, de vreemde in, met een goede som geld. Ze reisden naar Parijs en van de Franse hoofdstad trokken ze naar de Atlantische kust. Toen ze in Biarritz waren, geraakten ze in moeilijkheden, want hun geld was op. De consul van België was verplicht hen naar Limburg terug te sturen. Hoe hun ontvangst thuis geweest is, weten we niet. We vrezen er alleen voor, dat ze niet onthaald werden zoals de Verloren Zoon uit het Evangelie.

NERGENS RUST MEER

IN Amerika heeft men nu een nieuwe telefoon uitgevonden : de zaktelefoon ofte Air-call. Wanneer je dat ding op zak steekt en je begeeft je tot op 40 km. van je woning, kun je automatisch verwittigd worden wanneer je thuis opgebeld wordt. Het toestel is slechts elf centimeter lang, de antenne inbegrepen. Het wordt vooral geappreciëerd door geneesheren, ingenieurs, enz., die zich soms dringend naar een bepaalde plaats moeten begeven. Maar met dit toestel heeft men nergens rust meer.

Ken je het heerlijk vertelsel van Alphonse Daudet : La chèvre de Monsieur Seguin ? *Moet je beslist lezen. Dit is hier een van haar zusters. Lief, niet ?*

DE PASTOORS BETALEN MINDER...

verzekering in Frankrijk, niet omdat ze pastoor zijn, maar wel omdat ze volgens de statistieken van de verzekeringsmaatschappijen de voorzichtigste chauffeurs blijken te zijn. Voor de uitoefening van hun priesterlijke plichten krijgen ze een korting van 40 t.h. op hun verzekeringspremie en 50 t.h. voor hun ontspanningsreizen. Magistraten, hoogleraren en onderwijzers genieten bij sommige verzekeringsmaatschappijen eveneens 40 t.h. korting. De ambtenaren krijgen maar 30 t.h. korting. De reporters krijgen echter geen centiem. En dat vinden we jammer !

HORLOGES

IN de maand Juni werden te Parijs een prachtige verzameling uurwerken tentoongesteld. Er waren meer dan duizend uurwerken van allerlei modellen te zien. Van de allerkleinsten (raderwerk 2x4 mm., gewicht 1 gram) tot de allermodernste, nl. het electronich uurwerk.

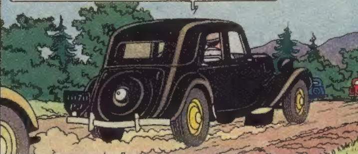

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Reporter Lefranc volgt het spoor van een bende goudsmokkelaars en ontdekt een misdaad in het kasteel van Hoog-Koenigsberg. Hij verwittigde inspecteur Renard en deze komt.

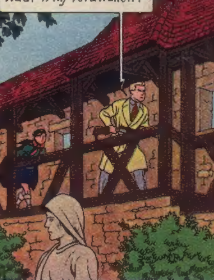

(Wordt voortgezet.)